

Felsőkrisztina

XVIII. évfolyam 1. szám

2015. NAGYBÖJT

Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9., telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6, órákor

Vásárnap reggel 1/28, 9, 1/211, 12, este 6 és 7 órákor

Hivatali órák:

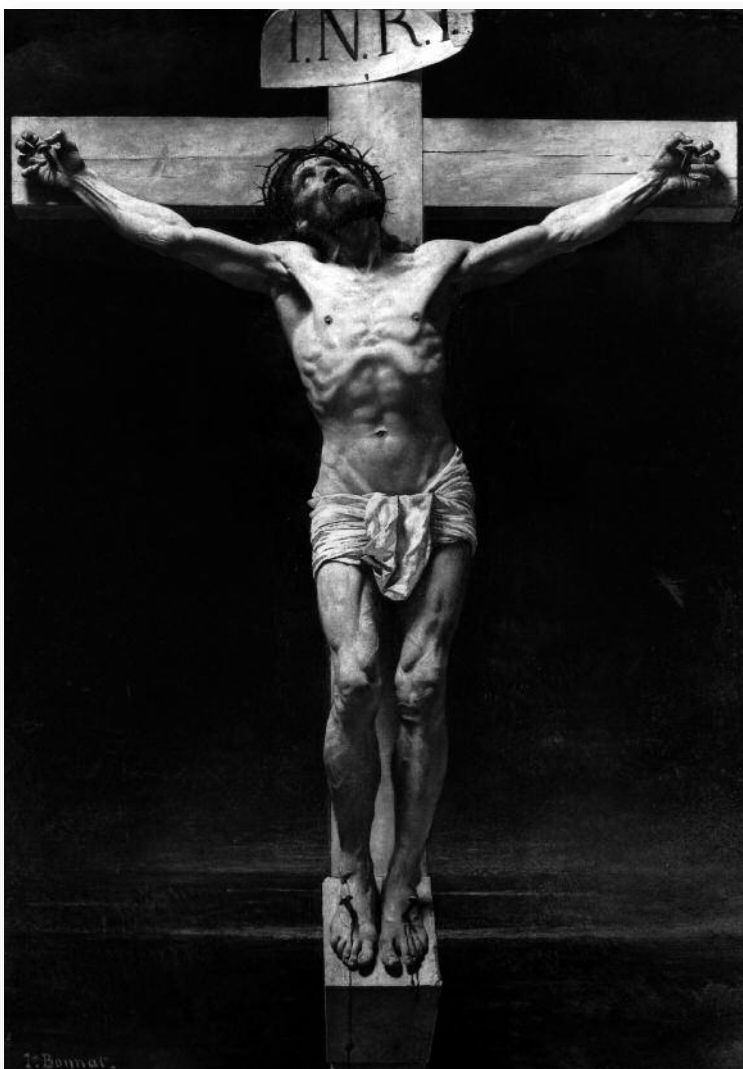
Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

dél előtt 9–12, délután 1/25–1/26-ig

A kiengesztelődés időszakában

Készülődés a Nagy Tettnek a szemlélésére. A keresztény imádsági formák között az egyik leghangsúlyosabb a szemlélődés, amikor csak úgy belefeledkezem Isten jelenlétébe, minél inkább kizárom az egyéb gondolatokat. A nagyböjt lényege valahol ez a ráhangolódás, hogy aztán megértsem, mit ad nekem az Isten, hogy mit fogadtam be a szentáldozásban, a keresztségben, az egész imaéletemben.

A megbocsátás is ebből forrászik. Észreveszem, hogy a lelkem legmélyén nincs szükségem a vádaskodásra, nincs értelme keresni a felelősöket, mert a legmélyén az Isten van, Aki maga a Szeretet. A szeretet „a rosszat nem rója föl” (1Kor 13,5), de nem azért, mert nem szeretné, hogy a másik megváltozzon, hanem azért, mert nem a tettet nézi, hanem azt, ami mögötte van. Hogyan tudom a személyét segíteni, hogy már ő se akarjon ártani. A lélek, az egész ember, eredetileg úgy van megalkotva, hogy nem akar ártani, mert

rombolni nincs értelme. Azok, akik a felszínen élnek, akik nem akarják, hogy az életüknek mélysége és igazi „súlya” legyen, azok törekednek csak önmaguknak előnyökre.

Jézus üzenete, melynek alapvető fontosságú eleme az ellenség szeretete, pont erre épít. Ő Isten, ezért tudja, hogy miből alkotott (vö.: Zsolt 103,14). Tudja, hogy a megbocsátás addig nehéz, amíg a felszínen élünk. De a megőrzött harag, a bosszúvágy és minden ezekhez hasonló, minket magunkat is elpusztít. Vakká válunk a másik emberre, és így a tetteit sem értjük meg a maga mélységében.

Kérjük hát, úgy Isten bocsánatát ebben az időszakban, hogy közben mi is egyre inkább készek vagyunk megbocsátani. Induljunk úgy a keresztfához, hogy közben mi magunk is hajlandóak vagyunk elfogadni ezt az áldozatot, melyet Krisztus mutatott be értünk és a mi bűneinkért.

Miklós atya

Krónika

„Európa új korszak küszöbéhez érkezett, amelyben az egységet sürgető felszólítás korunk egyik legszembetűnőbb jelensége. Felhívás ez a különböző Egyházakhoz, hogy keressék az egymással való kiengesztelődést”

II. János Pál pápa breviáriuma

*

A karácsony elmúltával – mint már évek óta – az első jelentős esemény az ökumenikus imahét volt. Az idén Berta Zsolt református lelkész vezette nálunk a közös liturgiát. Homíliáját Jézus és a szamariai asszony találkozásáról szóló evangéliumi történet köré építette. Beszélt az egyedüllét és a magányosság különbségéről, hogy közösségben, a családban is lehet magányos az önző ember, míg a másikra figyelve, hozzá szeretettel viszonyulva az egyedüllétben is lehetünk boldogok. Örömeinkre ismét sokan jöttek el a közös imádságra, amely után - asszonyainknak hála – gazdag agapé mellett még hosszasan beszélgettek az egybegyűltek

*

Fájdalommal búcsúztunk egyházközségünk egykori elnökétől Thorday Lajos bácsitól. Az Gondviselés hosszú életet adott neki, de, ahogy szokott lenni: az Úr megpróbálja azt, akit szeret. Lajos bácsi élete sem volt könnyű. Nehéz gyermekkorra volt, de vallásos nevelést kapott és Forrman Ernő atya révén a Regnum Marianum mozgalomhoz kapcsolódott. A háború idejére esett az érettségi és az egyetemi felvételi. A tanulmányok után a Ganz Vagon és Gépgyárban helyezkedett el, mint gépészmérnök. 1950-ben kötött házasságot feleségével, Éva névelével, akivel hűségben, szeretetben nevelték három gyermeküket. Lajos bácsi mindvégig hűséges volt hitéhez és hazájához, ezért, mint sokan mások, ő is megjárta Kádárék börtönét. Az egyházközség aktív tagja volt. Részt vett a ministránsélet megszervezésében, a gyakori kirándulások alkalmával segítette a csoportokat. Később tagja lett az egyházközség képviselőtestületének. 1989-től 1993-ig a képviselőtestület elnöke volt. Tapasztalataival, tanácsaival segítette a képviselőtestület megújítását, a fiatalok bevonását az egyházközség életébe. Segített abban, hogy a hívek között személyesebb kapcsolat alakuljon ki, hogy jobban megnyíljunk egymás felé. Egyik szorgalmazója volt a Hully-Gully megvásárlásának.

Igyekezete, terve most valósul meg. Hosszú betegséggel próbálta meg őt az Úr, amelyet türelmesen békével viselt. A lelki üdvéért mondott szentmise után – amelyen papfia, Attila megható szavakkal búcsúztatta – helyeztük örök nyugalomba.

*

A bánat mellett örömeink is volt az elmúlt időben. A terveknek megfelelően – dacára a rossz időnek – jól halad a közösségi ház építésének első üteme, mely nagyrészt a bontásból áll. A tervezett munkából már csak a szigetelés van hátra, így várhatóan az első ütem a kitűzött határidőre elkészül. Most a közösségi ház épületének kiviteli tervei készülnek. Ezek elkészülte, az engedélyezési és a pályáztatási procedúra után kezdődnek el az építési munkák.

*

A 2015. jubileumi év egyházközségünk életében. Márton atya – aki a napokban ünnepelte 73. születésnapját – az idén júniusban fogja ünnepelni pappá szentelésének 50. évfordulóját és 20. éve szolgál plébániánkon. Küzdelmekben gazdag papi életében – az 50-es évek, és a kádári diktatúra idején – sokat tett az ifjúság hitre, szép életre, jóra neveléséért, és a regnumi élet folytonosságának fenntartásáért. Kiemelkedő lelkipásztori munkájának elismeréseként február 21-én a „Parma fidei” (a Hit pajzsa) kitüntetését kapta, amelyet Mádl Dalma asszony adott át a templomban tartott szép ünnepségen. Kitüntetéséhez gratulálunk, és kérjük az Urat, hogy még sokáig legyen köztünk erőben, testi, lelki egészségben.

„A 13. században hazátokat, ugyanúgy, mint az én hazámat a tatárok alapjáig elpusztították. Szent Margit, a királylány, Istentől különös karizmát kapott arra, hogy kovász legyen az újjáépítésben, népe lelki újjáépülésében. S most jól kell értenünk az analógiát a mi korunkkal: az olyan országok, mint a ti hazátok mindig súlyos erkölcsi, lelki pusztításnak vannak kitéve. S most kovászra van szükség, kovászra a társadalom lelki újjáépítésében(...) Nem tudok egyebet tenni, mint azt kívánni, hogy ez valóra váljék életetekben, hazátokban, a magyar . . . társadalomban.....”

II. János Pál pápa breviáriuma

Béres György

Bontás után – Építés előtt

Hosszú várakozás után 2014 novemberében végre megkezdődött a kézzel fogható, látványos munka közösségi házunk építésében. A bontásokat alapos előkészítés előzte meg, a mai környezetvédelmi előírásoknak és elvárásoknak megfelelően több fázisban végezték. Minden anyagot szelektíven, a lehetőségekhez képest tisztán kellett gyűjteni, ami a bontás technológiáját is alapjaiban meghatározta. A különböző fémeket, a fa és műanyag hulladékokat, a szigetelő anyagokat a téglá- és betontörmelékeltől elkülönítve kellett gyűjteni, jelentős részüknek az újrahasznosításával. A vállalkozói ár kialakításánál az ajánlattevők úgy adták ajánlatukat, hogy az ebből befolyó összeget is már figyelembe vették.

Érdekességként néhány adat: 390 t beton-, 60 t téglá-, 27 t fémhulladék, 1,2 t fa 2,3 t (!) szigetelőanyag – ezeket mind újrahasznosították, és csak 370 t vegyes hulladékot kellett lerakóhelyre szállítani. Összesen 850 t anyagot mozgattak meg, ami légmentesen tömörítve egy 9x9x9 méteres kockában, egy három emeletes ház teljes térfogatában férne el.

A munkák során több érdekességet is tapasztaltunk, ahogy a különböző korok építési rétegei előkerültek. A korábbi fázisokban nem fordítottak különösebb figyelmet a feleslegessé váló anyagok és szerkezetek eltávolítására, volt ahol három különböző homlokzati réteg vagy négy különböző padlószint került elő egymásra építve, vagy éppen egy ementáli sajtaként kilyuggatott földemelezt találtunk. Az építés minőségét is jól le lehetett „olvasni” a szerkezetek feltárlásakor. Talán nem okoz meglepetést senkinek, hogy a legjobb minőségben, legpontosabban a háború előtt készült

részek épültek, míg az 1969-es már jóval gyengébb, a 1990-es pedig kifejezetten silány volt.

A feladat a tervek szerinti ütemezésben valósult meg, egy izgalmasabb rendkívüli esemény volt. Egy használaton kívüli gázcsőben volt szivárgás, ami a levágásakor belobbant, de az elővigyázatosságnak köszönhetően személyi sérülés nem történt. A tűzoltók az első bejelentésre látványos erővel vonultak ki, de szerencsére nem volt rájuk komolyabb szükség, a gázművek megszüntette a hálózatában lévő hibát, megállította a szivárgást. A beázásokat sem tudtuk elkerülni, de hála néhány szivattyúnak és sekrestyésünk Török Zoli áldozatos munkájának az urnatemető látogatói ebből alig vettek észre valamit.

Az eredeti tervek alapján sejtettük, hogy az urnatemető külső fala mögött ott rejtőznek a nagy toronyhoz épített, a gótikát idéző támbordák. Az urnatemető külső felülete most egy egyszerű festést kap, de a munkák folytatásával, a csarnoktér külső öltöztetésével együtt elnyeri végleges állapotát, és környezetével együtt a kegyeleti helyhez méltó megjelenését. A közösségi házat befogadó nagy tér először látható így egybefüggően, impozáns méretei már előre vetítik, hogy elegendő helyünk lesz minden rendezvényre.

A munkák lassan a végükhöz közelednek. A bontók már korábban elvonultak, most az urnatemető fölötti rész szigetelése zajlik. Visszatér a csend az Apor Vilmos térre, azonban reményeink szerint csak néhány hónapra és átmenetileg, és még ebben évben ismét el kell majd viselnünk az építéssel járó felfordulást.

Müller Ferenc

„Ti adjatok nekik enni!”

2014. december 6-án, ünnepi szentmise keretében püspökké szentelték Snell Györgyöt, a budapesti Szent István-bazilika plébánosát. De vajon hogyan jutott idáig és milyen embert ismerhetünk meg személyében?

Snell György 1949. március 8-án született Kiskirályságon (1956 óta Eperjes). Papi hivatása

mellett fiatalon és gyorsan döntött. „Szentésre jártam középiskolába, nem voltam rossz tanuló. Tanáraink biztattak, menjek a közgázra vagy a műszakira. Engem egyik sem érdekelt. Az érettségi szünetben elmentem dolgozni a téeszbe. Éppen répaegyelés ideje volt. Ez nagyon katolikus munka, mert csak térdelve lehet csinálni. Ellenállhatatlanul tört fel bennem akkor: „Mit keresnél te a közgázon vagy a műszakin, neked papnak kell lenned.” – emlékezett vissza püspökké szentelése előtti interjújában.

Ezután felsőfokú tanulmányait a Központi Papnevelő Intézetben és az Egri Érseki Papnevelő Intézetben végezte el, majd 1972. április 3-án pappá szentelték Egerben. Papi hivatása jelentős részét Budapest-Rákoskeresztúron töltötte, ahol először káplánként, majd plébánosként szolgált. Büszkén mesélt az ott eltöltött időszakról: „Nekem nem volt szűk az ott adott tér. Mindig hangsúlyoztam a híveimnek: „ti nem tizenhét kerületiek, hanem keresztúriak vagytok”. (...)Sikerült is sokakban megerősítenem a keresztúri öntudatot. Erre büszkének kell lenniük, egy ősi egyházközség tagjai. A legnagyobb szeretettel gondolok vissza az ott töltött 33 évre (...) Keresztúr volt az otthonom, a családom a munkahelyem. Összenőttem az egyházközséggel, ma is ugyanannyit imádkozom értük mindennap...”

Rövid ideig Budapest-Rákosligeten (2004–2006) plébános, majd Rákosi Esperesi Kerület helyettes esperes (2000–2003), a Rákosi Esperesi Kerület esperes (2003–2005) tisztségét töltötte be.

Emellett, 2003-tól folyamatosan ellátja az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye Katolikus Iskolai Főhatósága igazgatói tisztségét. 2008. augusztus 1-jétől a budapesti Szent István-bazilika plébánosa.

Snell György Szűzanyához fűződő szeretetét mi sem mutatja jobban, minthogy 2011-től egy czestochowai kegykép másolatát láthatjuk a Szent István-bazilika

sekrestyéjének bejáratánál: „Földi anyámat és a Szűzanyát is nagyon szeretem. Naponta imádkozom hozzá, kérem a segítségét mindenhez (...) a pálos atyák 2011-ben egy nemzeti zarándoklat alkalmával felajánlották, adnának egy tökéletes másolatot a kegyképről, ha valahol el tudnánk helyezni Budapesten.”

Az eltelt 43 év lelkipásztori szolgálata után, a világban tapasztalható változásokkal szemben kereste a válaszokat, amit az evangélium által nyújtott stabilitásban talált meg: „Fogódzókra van szükségük. Azt gondolom, az embereknek nem a modernség kell, ami együtt fut a világgal, hanem a stabilitás, amit csak az evangélium tud nyújtani. S ha ezt őket személyesen megszólítva tudjuk adni, mindennél többet adunk.”

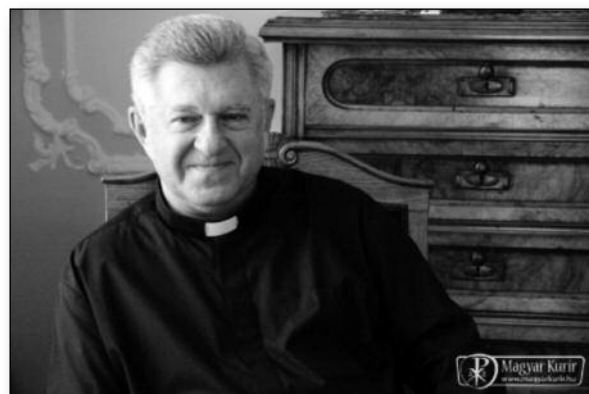
2014. október 20-án a Szentatya, Ferenc pápa az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye segédpüspökévé nevezte ki, és a pudenzianai címzetes püspöki címet adományozta neki. Jelmondatára a pápai titoktartás alatti 20 napban talált rá: „A kenyérszaporítás történeténél kinyílt Szentírásban megszólított a mondat: „Ti adjatok nekik enni!” Ez az, amire törekszem, táplálékot adni lelki és fizikai értelemben, hiszen nagyon sok a rászoruló ember.”

Végül 2014. december 6-án a püspöki konferencia tagjai, külhoni főpásztorok, paptestvérek, közéleti személyiségek és a zsúfolásig megtöltött hívek jelenlétében Erdő Péter bíboros püspökké szentelte Snell Györgyöt.

Forrás: Trauttwein Éva (2014. december 6.), Magyar Kurír - Püspökké szentelték Snell Györgyöt

Trauttwein Éva, Kuzmányi István (2014. december 5.), Magyar Kurír - Snell György: Megváltottságunk örömeiben kell megélnünk azt, amink van

Honti András

A hit pajzsa

A pajzs egy védelmi eszköz, mely nem rombol, hanem oltalmaz. A hitnek vannak fegyverei is, ahogy ezt Szent Pál leírja:

„Hiszen mindnyájan a világosság és a nappal fiai vagytok. Nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé. Ne aludjunk hát, mint a többiek, hanem legyünk éberek és józanok. Az alvók éjjel alszanak, a mulatozók éjjel részegeskednek. Mi azonban, akik a nappaléi vagyunk, legyünk józanok s öltük fel a hitnek és a szeretetnek páncélját, sisak gyanánt meg az üdvösség reményét.”

(1Tessz 5,5-8)

Olykor nehezebb a védelmet tartani, mint támadást indítani, sőt sokkal nagyobbat tesz az, aki képes megóvni másokban a hitet. Jézust magát így jellemzi jövendölésében Izajás: „A megtört nádszálat nem töri össze, a pislákoló mécsbelet nem oltja ki. Hűségesen elviszi az igazságot.” (Iz 42,3)

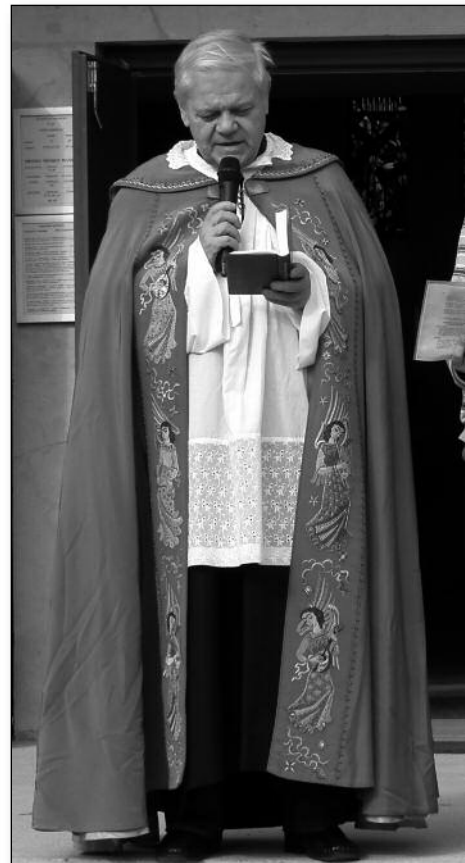
Vagyis a hit és az Istennel való kapcsolat oltalmazása az Ószövetségi jövendölések szerint, kifejezetten messiási tulajdonság. Nem kis dolgról emlékezik tehát meg a Hit pajzsának kitüntetése.

„A Parma fidei – Hit pajzsa kitüntetést azoknak az élő egyházi személyeknek ítélik oda, akik a kommunista diktatúra alatt is hűségesek maradtak hitükhöz, magyarságukhoz. A díjat 2002-ben Horváth Béla kispalotnai országgyűlési képviselő, valamint Gyurkovics Tibor író alapította. A díjat a kommunizmus áldozatainak emléknapja (február 25.) alkalmából adják át minden esztendőben.” (wikipédia)

Györgydeák Márton atya, regnumi papként, a magyarságot és a hitet szolgálta a kommunizmus alatt is. Tevékenységével építette és gondozta azt a rábízottakban. Manapság sok fiatal hajlamos elfelejteni, hogy azok az események, amelyek az ő személyét megelőzték, éppen annyira fontosak, mint azok, amelyek éppen zajlanak. Fontos, hogy tudjuk meglátni a folyamatokat a történelem és a személyek életében. Tudjuk felismerni, hogy minden áldozat, amelyet egy ember meghozott az életében, valóban értékes. Ezek, ha nem is a történelem egészének folyását, de egyének életét tudják megváltoztatni. Minden áldozat, minden szolgálat, minden becsülettel elvégzett munka értékes és valóban becsülendő.

Így emlékeztünk meg plébános atyánkról, aki átvehette Mádl Dalma asszonytól a kitüntetést. Imádkozunk érte, hogy azt a jót, amit Isten megkezdett benne és általa, mindig tudja köztünk is kibontakoztatni, élete egész folyamán (vö.: *diakónus és papszentelési szöveg*). Tudja óvni azt a pislákoló mécsbet, vagy a közösségünkben lángoló tüzet, amelyet Isten gyújtott meg ki-ki lelkében.

Molnár Miklós

Ministráns-zug

*Remélem, sokan észrevettétek, hogy a ministráns zug megújult.
Hogyan is történt ez?*

Egy szép szombati napon a dékánok úgy döntöttek, hogy felújítják a ministránstermet. Egész nap dolgoztunk az új arcúlaton. A festék lekaparásával kezdtük a feladatot - ami sokkal több piszokkal jár, mint ahogyan hangzik -, a végére pedig az egész terem újra lett festve, sőt egy részen még OSB lapokkal is le van fedve. Szerencsére, volt profi segítségünk, Szabó László személyében, aki, ha bármi probléma akadt, azonnal megoldotta. Nemcsak a falak újultak meg, a praktikus tárolás miatt beszereltünk egy új szekrényt is. A legötletesebb újítás szerintem a csocsó-asztal lett: ha asztalra van szükségük a ministránsoknak, csak ráraják az egyedileg készített lapot, ha csocsózni kívánnak, akkor pedig egy mozdulattal le lehet szedni. A nap végig jó hangulatban és hangos zajban telt. A közös munka nem csak széppé varázsolta a termet, de segített összehozni még jobban a dékáni csapatot. Nemcsak a dékáni csapatot, remény szerint az összes kollégiumot, aki a termet használja a jövőben. Természetesen, a felújítás nem jöhetett volna létre a dékánok odaadó munkája és Márton atya, Miki atya nélkül. Még egyszer köszönjük Márton atya, Miki atya támogatását és Szabó László segítségét.

NAGYBŐJTI GITÁROS ÁHÍTAT

FEGE

MÁRCIUS 22

VASÁRNAP

ESTE 19:00

ESTI 18:00-S MISE LESZ A GITÁROS.

FELSŐ KRISZTINAVÁROSI

KERESZTELŐ SZENT JÁNOS TEMPLOM

VENDÉG: RÁCZ ISTVÁN ATYA

APOR VILMOS TÉR 9

Rövid beszámoló a cserkész csapat programjairól

A február 14-i szombaton, egy héttel az esztergomi téli portyánk után a plébánia cserkészcsapatának fiú őrseiből páran meglátogattuk a Hadtörténeti Múzeumot. A ragyogó napsütésben felgyalogoltunk a Várba, megváltottuk jegyeinket, majd végig jártuk a tárlatot, különös figyelmet szentelve a modell harcocsiknak és repülőknak.

Délután a csapat két friss segédtszjtje megkapta a képesítését, majd közösen ünnepeltünk a vezetőséggel a XXI. országos cserkészbálon.

Kempler Soma

A zsolozsma imakör 2013. őszén alakult, néhány lelkes hívővel.

Azóta folyamatosan, minden szerdán az esti szentmise után összejövünk egy közös imádságra.

Továbbra is nyitott szívvel és nagy szeretettel hívjuk és várjuk a kedves testvéreket, akik a zsolozsmát, mint imaformát megismerni, megtanulni és gyakorolni szeretné. (imakönyv hiánya nem akadály)

Nagyheti – húsvéti programok

Fáklyás keresztút - március 27. péntek este 19,30 (a keresztút helyszínét később hirdetjük)

Passió c. film közös megtekintése a plébánián – március 29. Virágvasárnap, este 8 órakor

Nagyböjti triduum (lelkigyakorlatos szentbeszéd) -márc. 30., 31, ápr. 1. nagyhétfő, nagykedd, nagyszerda az esti 6 órai szentmiséken. Az elmélkedéseket ír: Dobszay Benedek ferences provinciális tartja.

Hajnalváró húsvéti szentmise – április 5. Húsvétvasárnap, hajnali 6 órakor az Úti Madonna-kápolnánál

Tavaszi zárandoklat

Hívjuk a kedves testvéreket az immár szokásos, májusi egyházközségi zárandoklatra.

Időpont: 2015. május 30. szombat

A zárandoklat tervezett programja: Márianosztra (itt lesz a szentmise) – Nagyörzsöny (románkori templom megtekintése) – Zebegény (Kós Károly-tervezte templom, Trianon- emlékmű) – Vác

Jelentkezni május 17-ig lehet, a részleteket később hirdetjük.

Gondolatok a megbocsátásról

Régebben, amikor a szentmisénél a Mi Atyánkot mondtuk, mindig lenéztem magam elé, amikor ahhoz a részhez jutottunk, hogy „*miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek*”, mert nem szerettem volna, hogy bárki magára vegye, mintha éppen rá haragudnék. Ilyenkor gyakran Jézusra tévedt a tekintetem, és zavarba jöttem: „Ő mégsem tehet semmiről, miért éppen rá nézek?” - gondoltam. Beletelt pár hónapba, míg aztán rájöttem: jól van ez így.

Amikor ugyanis arra gondolok, hogy meg kellene bocsátanom azoknak, akik velem rosszat tettek, akkor valójában éppen ez történik: Jézus magára veszi az ő bűneit is, és nekem már nem a másik embernek, hanem Neki kell megbocsátanom.

De Rá, hogyan haragudhatnék?

Volt az életemnek egy pillanata, amikor el kellett határoznom, hogy nem fogom többé vádolni Istent. Szinte reflexszerűen ment, hogy amikor igen nagy nehézségekkel küzdöttem, rögtön az jutott eszembe: „Isten megszabadíthatna ettől, miért nem teszi meg?”. Sokszor hajlamosak vagyunk erre; rögtön Istent állítjuk ítélőszék elé, akár csak a zsidók és Pilátus esetében... Őtölük is a saját biztonságukat jelentő hatalmat akarta (szerintük) elvenni, az életük irányítását. Mi is pont ezt féltjük: mintha az életünk legfontosabb része az lenne, hogy ne legyen baj, és mi kontrolláljuk mindent. „Fő az egészség!” - hangzik sokszor. Aztán megértettem: ez az egész hazugság. Nem az egészség, nem is a kontroll a legfontosabb az életemben. A legfontosabb az Istennel való kapcsolat. Ekkor mondtam le arról, hogy vádoljam Őt az életem nehézségeiért.

Értelmetlen és igazságtalan lenne, ha úgy tennék.

Ma, ha megbocsátásra gondolunk, jó, ha felidézzük mindezt. Mert így már a másik emberrel szemben sem lehet bennünk tartósan harag. Nem az indulattal van a baj, ami feljön bennünk, ha a másik vélt vagy valós sértését átéljük, hiszen az érzéseinkért nem vagyunk felelősek. A kérdés az, hogy mihez kezdek vele? Nem az a megbocsátás, ha elkendőzöm

a másik tettét, Krisztus sem így bocsátotta meg a bűneimet, még ha könnyebb is lett volna. Igenis van, hogy igazságtalanságot cselekednek velünk szemben, és van, hogy direkt csinálják. A megbocsátás nem ennek a letagadása, hanem ennek figyelembevételével meghozott döntés. Az „én erejéből” és nem gyengeségből, hazugságból származik. Jézusnak ezért meg is kellett halnia. Ebben van az ellenség szeretetének ereje: hogy van hatalmam rá, hogy megbocsássak, hogy ne úgy viszonyuljak az „ellenségemhez”, ahogyan ezt ő „szeretné”. Nem vagyok hajlandó belemenni az ő irányításába, hanem magam döntök afelől, hogy mit reagálok a másik tetteire. Vagyis a megbocsátás a szabadságunkból származik.

A nagyböjtben kérjük Isten irgalmát. Ám ezt nem tehetjük meg, ha mi nem vagyunk irgalmasok. Jézus erről világosan beszélt. Tisztítsuk ki magunkból azt a rengeteg mérget, amelyet a másik ember bántó viselkedése miatt vettünk magunkra, és induljunk el a valódi szabadság és béke irányába, hogy Krisztus Megváltói műve teljes lehessen bennünk is.

Miklós atya

Lelkitükör felnőtteknek és fiataloknak

(ritkán gyónóknak)

I. Istennel való kapcsolat

Imádkoztam rendszeresen? Legalább reggel és este?
Törekedtem-e arra, hogy imádságom összeszedett legyen?
Vagy csak figyelmetlenül imádkoztam, esetleg az ágyban fekve?
Olvasom-e néha a Szentírást?
Töreksem-e hitünk tanítását jobban megismerni? Utánanézek-e a bennem felmerülő nehézségeknek?
Figyelek-e Isten üzenetére? Szeretettel beszélek-e Istenről, vallásról, Egyházamról?
Szégyelltem-e mások előtt keresztény voltomat?
Tiszteltem-e az Istennek szentelt személyeket, helyeket, tárgyakat?
Szoktam-e csúnyán beszélni? Káromkodtam-e?
Használtam-e feleslegesen Isten vagy a szentek nevét? Használtam-e durva szavakat?
Részt vettem-e vasárnap a szentmisén? Nem szoktam elkészni?
Végeztem-e vasárnap pénzkereső munkát? Igyekeztem-e ünneppé tenni a vasárnapot játékkal, pihenéssel?
Ápoltam-e különösen ezen a napon a családi közösséget?
Komolyan töreksem-e hibáim kijavítására?
Tudom-e fegyelmezni magamat, szavaimat, indulataimat?
M megbánom-e naponta bűneimet? Meg tudok bocsánati másoknak?
Hogyan tartom meg a bűnbánati napokat?
Rendszeresen gyónok-e? Van-e lelkipapom, akitől tanácsot kérhetek?

II. Embertársaimmal való kapcsolat

Szívesen segítettem szüleimnek, nagyszüleimnek? Meglepem-e néha szüleimet valami apró kedvességgel?
Van-e türelmem az öregekhez? Hallgatok-e tanácsaikra?
Voltam-e udvariatlan, pimasz, szemtelen?
Vigyáztam egészségemre, magam és mások életére és környezetemre?
Viselkedésemmel adtam-e jó példát másoknak? Okoztam-e botrányt? Fogyasztok-e káros élvezeti cikket: alkohol, cigaretta, drog?
Kiálltam-e mindig az élet védelmében a fogantatástól a természetes halálig?
Adtam-e tanácsot abortuszra, eutanázia végzésére? Beleegyeztem-e hasonló tettbe? Részt vettem-e verekezésben, leszámolásban?
Gondoltam, néztem, vagy tettem-e szemérmetlen, paráznát?
Néztem-e szemérmetlen filmet, jelenetet, beszéltem-e parázna tettről? Tettem-e magamon, vagy mással valami szemérmetlen? Önkielégítést végeztem-e? Házasságon kívül voltam-e együtt mással?
Kényelemszeretetből, luxusigény miatt nem igyekszem-e kerülni a gyermekáldást? Használtam-e fogamzásgátló szereket, vagy abortáló tablettákat?
Loptam-e? Kicsi értékű sem? Tudok-e anyagi beosztással élni? Helyesen kezelem-e az anyagi javakat? Nem éltem-e vissza helyzetemmel?
Talált tárgyat visszajuttattam-e a tulajdonosának? Sikkasztottam-e, csaltam-e, elnéztem-e mások ilyen tettét?
M megbízható becsületes vagyok-e? Mondtam rosszat másról (rágalmaztam)?
Beszéltem más hibájáról (pletykáltam)?
Ígéreteimet mindig megtartottam?
Vállaltam-e mindig tettemért a következményeket?
Törtem-e házasságot? Van-e kétes kapcsolatom?
Nem voltam irigy? Nem kívántam más képességét, tulajdonát?
Becsülettel teljesítem-e kötelességeimet?
Továbbképezem-e magamat? Fejlesztetem-e képességeimet?
Vállalok-e egyházi (társadalmi) munkát? Igazságos vagyok-e?
Beilleszkedek-e a közösségbe, elviselem-e az embereket, és én elviselhető vagyok-e?

Több mint 30 esztendő az egyház szolgálatának segítségére!

Bemutatjuk az egyházi adószedőinket

Sokan találkoznak velük, mégse ismerik őket. Bemutatjuk Páli Imrét és Erős Sándort, akik már évtizedek óta az egyházi hozzájárulást gyűjtik egyházközségünkben, vagyis közismert nevükön az adószedőket.

Erős Sándorral nemrégiben a Katolikus Rádióban készített riportot Szerdahelyi Csongor. Akinek lehetősége van rá, ajánljuk figyelmébe, hogy a rádió archívumából, a Keresztény Közéleti Akadémia műsorában meghallgathatja az adást. Az interjú összefoglalójával mutatjuk be a 61 éves Erős Sándort.

1997-ben takarítónak jelentkezett a plébánián, de a munka megkezdése után nemsokkal gerincsérve kiújult, így ezt a munkakört a továbbiakban nem tudta ellátni. Úgy adódott, hogy az addig adószedői feladatot ellátó hölgy akkoriban fejezte be a munkát, így Márton atya megkérdezte őt, nem vállalná-e el az egyházi hozzájárulás beszedését. 1997. november 1-je óta végzi egyházközségünkben ezt a szolgálatot. Kevés címből álló címlistát kapott, azonban folyamatosan bővítette azok körét, akiket felkeres. Ma már mintegy 900 helyre kopogtat be az egyházi adóért. Ilyen hosszú idő alatt és ennyi címen jó és rossz élményei egyaránt akadtak. A jó élményeket az adja, hogy sajátos missziós munkát végezhet, sokak számára az ő látogatása jelenti a kapcsolatot az egyházzal, felkínálva ezzel a közeledés lehetőségét is. A nem kellemes élmények közé tartozik például, amikor egy kutya megkapta, vagy, sajnos, olyan is előfordult, hogy bántalmazás érte. Több mint másfél évtizede hűséggel látja el vállalt feladatát.

Másik adószedőnek, Páli Imre, saját szavaival mutatkozik be:

Ferencvárosi – Bakáts téri gyerekként születtem 1951-ben.

A „centrumban” a Kilián laktanya tőszomszédságában éltem át gyermekként az 1956-os eseményeket, melyek ma is élénken élnek emlékezetemben.

Az általános iskolát a Bakáts téren kezdtem 1957-ben. 10 évesen, 1961-ben kezdtem ministrálni a Belső-Ferencvárosi Asszisi Szent Ferencről elnevezett főtemplomban. Akkor ez a templom – csak később tudtam meg – az üldözött, megfigyelt papok gyűjtőhelye volt. Ide volt száműzve 1964-től Dr. Endrey Mihály – mint kiegészítő lelkész (1972-től pécsi segédpüspök; 1975-1977-ig, haláláig váci püspök,) ide száműzték Páter Pusztay Gábor ferences atyát; ide kerültek az akkor nem jó szemmel nézett legjobb, fiatalságot vezető papok, mint Dombos Fülöp, Magyar István piarista, Futó Károly (kanonok), Mák Ferenc, Hajnal György és Róbert atyák, Györgydeák Márton atya (1968-tól 1973-ig), Zimonyi János kanonok atya és még jónéhányan. Aki ismeri/ismerte a fenti elkötelezett, elhivatott papokat, és ismerte azt az időszakot; az el tudja képzelni, hogy az elnyomás idején is milyen magas szintű templomi hitoktatásban részesült ott az az ifjú generáció, mely már egy megnyomorító rendszerbe született bele; volt gyerek és fiatal; ezzel együtt készült az életre.

A hatvanas évek végén – akkor ez még igen csak tiltott volt – egyvású fiatalok, alakítottunk egy ének és zenekart és az akkor éledező „beat mise” kultuszt próbáltuk terjeszteni. (Szerencsénk volt, mert az akkori Bakáts téri plébános, Draskovits Károly esperes úr nem akadályozta ezt. Csak közbevetés: ez az ének/zenei kapcsolat a csapat között ma is él – Marci atyával együtt -, időszakonként találkozunk és ma is egy kicsit énekelünk, emlékezünk, nosztalgizálunk.

A hetvenes évek elejét, közepét tekintve az idő haladtával a ministráns és énekkari társaságot alkotók - önálló életet kezdtek/kezdünk. (Férjhez menés, nősülés és az ezzel sokszor együtt járó költözködés, új környezet.)

Én is bizonyos fokig elszakadtam a társaságtól (katonaság, nősülés), de azért az atyákkal, régi ministránsok egy részével, és az énekkarosokkal a kapcsolat megmaradt.

1974-ben Marci atya (Györgydeák Márton) Zuglóban szolgált.

(Ott is „illusztris” megfigyelt társaság jött össze: Györgydeák Márton, Mák Ferenc, Dr. Nagy Imre – későbbi Felső-Krisztinavárosi plébános). Ekkor szólt nekem Marci atya, hogy mivel a templomhoz közel dolgoztam (Bosnyák tér – Geodéziai Intézet), lenne-e kedvem „egyházi adót” szedni a területen. Én elvállaltam és egészen az ottani plébános (Dr. Semptey László érseki helynök) 1980. évi haláláig jártam a Külső-Zuglói területet.

1984-ben az akkor Felső-Krisztinavárosi plébános Dr. Nagy Imre – akit ugye, a Bosnyák térről ismertem - megkeresett, hogy volna-e kedvem a „Hegyvidéken” is egyházi adót szedni. Igent mondtam – 31 éve. Nagy Imre atyát (1995-ben) Györgydeák Márton atya követte (milyen érdekes a sors – megint összehozott minket – Bakáts tér – Bosnyák tér – Apor Vilmos tér).

Nos, 1984 óta nagy idő telt el. Rengeteg kilométer került le és fel a lábamba. (Egyik csípőmet „cserélni is kellett”; a másik csere előtt áll.)

Amit vállaltam, becsülettel tettem, teszem. Kerülöm az emberekkel a konfliktusokat, pedig bőven akadnak. Munkám során igyekszem senkit sem feltartani, zavarni (sokszor meg is jegyzik, hogy nem ülök le, nem állok neki hosszabb beszélgetéseknek), de az a helyzet; részben ez a munka időigényes; részben, ha „leülök” – már nehezen tudok „felállni”.

Igyekszem mindenkivel kedves és tisztelettudó lenni, a „csínybe” már nem megyek bele. Vannak, akik

nekem szegeznek politikai, vagy egyházpolitikai véleményyt; kíváncsian várva a reakciómat. Én általában bizonyos fokú ismerethiányra (ami igaz is) hivatkozom és igyekszem semleges módon állást foglalni, nem sértve senkinek a gondolati/véleménynyilvánítási szabadságát. Teszem a dolgom, amíg bírom, bár egyre inkább megfordul a fejemben (és a lábamban), hogy abba kéne hagyni. De valahogy valami mindig felülírja ezt az érzést.

Végezetül egy – ugyan nem jellemző - de, sajnos, korképmutató történet, 20 évvel ezelőttről; a rendszer-váltást követően történt. Egy lakásba csöngetek (már 6 éve jártam oda évente egyszer). Férj és feleség (kb. akkor 50-55 évesek) nyitnak ajtót. Bemutatkozom – tudják, miért jöttem. És ekkor jön a döbbenet; a férj közli a következőket:

„Hosszú évek óta fizettük az egyházi adót a kommunista rendszerben – amikor ez tilos volt. Most, hogy már nem tilos - tovább nem fizetjük.” Megdöbbenő! Igazából nem is kommentálom; talán mindenkit elgondolkodtat!

Köszönöm mindenki felém irányuló bizalmát, egyházközség felé való emberi, erkölcsi, anyagi segítségét és végezetül elnézést, hogy hosszú eszmefuttató-sommal untattam a kedves Híveket. Köszönöm, hogy meghallgattak.

Tisztelettel:

Páli Imre

Ismerd meg!

Kelet és nyugat egysége

Következő utunk a Rózsák terére vezet, ahol mind a nyugati, vagyis a római katolikus, mind a keleti, vagyis a görög katolikus templomot megcsodálhatjuk. Egyszerre láthatjuk meg Egyházunk két csodálatos útját Istenhez. Közben pedig, városunk szépségében is gyönyörködhetünk.

Találkozás: Február 28. 9.00-kor a plébánia előtt

Csatlakozási lehetőség: 9.30-kor a Rózsák terén

Visszaérkezés: kb. 13.00 órakor

Minden korosztályt szeretettel várunk!

A magyar egyházzene jeles alakja, Dobszay László idén lenne 80 éves

. Születésnapja alkalmából a Zeneakadémia és a Magyar Egyházzenei Társaság négy napos ünnepségsorozatot szervezett, melyben előadások, gregorián konferencia, hangversenyek és természetesen ünnepi liturgia is helyet kapott.

A nyitó előadás Dobszay tanár úr sokszínű, szerteágazó tevékenységét mutatta be egy-egy rövid felszólalás keretében. A kórus-alapító, zenetörténész, népzeneész, szolfézstanár, zeneszerző alakja mellett a magyar szköla-mozgalom megálmodóját, létrehozóját plébániai kórusunk karnagya, Tőkés Tünde mutatta be.

„A 60-as évektől – még a II. Vatikáni zsinat előtt – Dobszay tanár úrban megérlelődött a magyar nyelvű gregorián gondolata.

A gondolatot egy hatalmas szellemi munka, és át gondolt, a gyakorlati kérdések legapróbb részletét is számba vevő, fáradságot nem kímélő pedagógiai és szervezőmunka követte.

Zeneiskolás növendékeivel próbálgatta, ízlelgette a magyar nyelvűre átültetett tételeket, ám igazi, élet-szerű kipróbálására először a Szendrei Janka vezette Törökőri plébánia kórusában került sor. Tanár úr mindig egy-egy ünnepre szóló, teljes propriumot adott át az énekeseknek, és saját maga kísérte éneküket. Az énekekhez mindig szövegmagyarázat, hittan- és liturgia-oktatás is társult

A magyar nyelvű gregorián kipróbálásának második állomása a Rókus kápolna lett. Az alkalmoszerű

éneklések itt rendszeressé váltak, minden héten tudatosan és szisztematikusan felépített rend szerint került sorra a teljes miseanyag. Az orgonánál mindig tanár úr ült, s játékaival megkönnyítette a nép bekapcsolódását a tételekbe.

Ezzel párhuzamosan, 1970-től az Egyetemi templomban a zsolozsmaanyag kipróbálására került sor, a kispapok közreműködésével. A zsolozsmát többnyire Tanár úr tanította be. Elkészült a magyar nyelvű zsolozsma első összegyűjtése, az Egyetemi templom Vesperáléja.

1975-ben Csanád Béla professzor úr készülő hittankönyvéhez énekes melléklet szerkesztésére kérte fel Dobszay tanár urat, ez lett a Kis magyar Uzuális, mely antifonákat, és teljes magyar nyelvű ordináriumot tartalmazott. (Mindez természetesen az Egyházügyi Hivatal érdeklődését is felkeltette, ezért az anyagokat Tanár Úr lakásán, sőt, még az Úri utcai épületben is rejtegetni kellett)

Mindezek közben egy tanár úr vezette csoport lázasan dolgozott a teljes Zsoltárfkönyv szakrális magyar nyelvűre történő átültetésén, mely a magyar nyelvű propriumok és a zsolozsma-anyag alapja lett.

1978-tól Szendrei Janka a Krisztinavárosi templomban alapított szkólát. Ekkor már javában folytak az Éneklő Egyház szerkesztésének előkészületei. A kb. 40 gyerekből álló kórus feladata az volt, hogy kipróbálja, az egyszerű, a korábbi éveknél jóval könnyebb, egyszerűbb tételek alkalmasak-e egy nagy létszámú, hívő közösség énekének.

Később, 1983-tól mintegy 12 éven át Dobszay tanár úr a Szondi utcai templomban vezetett szkólát, melynek tagjai zeneileg teljesen képzetlen, ám a tanítást hittel fogadó felnőttek voltak.

Mindezekről azonban sokáig semmit nem tudtam. Másodéves zeneakadémistaként lettem a Schola

Hungarica tagja. Egy egészen új világ tárult fel előttem: noha katolikus hitben nevelkedtem, rendszeres templomba járóként soha nem hallottam efféle éneklést.

Ötödéves koromban úgy éreztem, katolikusként és zenészként szinte kötelességem, hogy magam is erre az útra lépjek. Akkori felső-krisztinavárosi plébánosunk, dr. Nagy Imre atya felkérésére nekiláttam a szkola-alapításnak, mindenféle gyakorlat nélkül. Ma már elég merész vállalkozásnak tűnik... Első szkolás éneklésünkre – melyen hat, 10 éves körüli kisdíák énekeltek – Advent 1. vasárnapján került sor.

Kórusunk létszáma idővel gyarapodásnak indult. Nemcsak a sok kirándulás, tábor, farsangolás, utazások, a közösség életét színesítő egyéb programok vonzották az újakat. A gyerekek megtapasztalták, hogy sem a magyar, sem később, a latin nyelvű, nehezebb gregorián tételek nem okoznak nekik semmiféle gondot. Hiszen épp ilyesmit tanultak az óvodában és az iskolában is! Az ott tanult népdalok fordulatai és az Éneklő Egyház antifonái ugyanis jó barátságban vannak egymással! Ma már a próbákon játékból „verseny futunk” az idővel: lemérjük stopperrel, hány perc alatt tanulunk meg egy új antifonát vagy egy alleluja-zsoltárverset.

2000 táján néhány felnőtt – zömmel szkolás szülő – keresett meg azzal, hogy megirigyelték a gyerekeiktől a jó programokat, látják, milyen jól érzik magukat, tartanék-e nekik is kórust?

Kis idő után a felnőttek is megbarátkoztak a gregoriánnal. Palestrina, Mozart, Orbán György művei szépen megférnek az egyszerű, vagy díszesebb proprium-tételek mellett.

Kórusunk ma, a 31. évben már csaknem 100 fős közösséget alkot. A gyerekek az ötödik osztálytól kezdve átkerülhetnek a „nagykórusba”. Büszkék

arra, hogy a felnőttekkel énekelhetnek, pláne a fiúk, amikor a tenor szólamot erősíthetik! A rendszeres szolgálat mellett sok egyéb program is erősíti az összetartozást. Mondhatnánk, ez természetes is, hiszen a zene, az éneklés nagy összetartó erő, s egy kórus általában jó közösség is. De nem csak erről van szó!

A színtiszta bibliai szövegek és a lelkünk mélyére hatoló dallamok sokakban fölébresztették a vágyat a mélyebb hitéletre. Jó néhány fiatal keresztelőjére, elmaradt elsőlázására került sor kórusunk tagjai között. Sok felnőtt beszélt arról, hogy hitében megerősödött, számára „kinyílt az ég”, mióta a liturgiát így énekeljük. Meglett férfiak vezetnek rendszeresen a vesperásokat, nagy ünnepeken a matutinumot. Az évek óta énekeltek zsoltárok számukra nemhogy unalmasak volnának, hanem – ahogy elmondják – egyre jobban elmélyítik hitüket, s tartalmuk a megélt élettapasztalat tükrében egyre elevenebbé válik.

A legnagyobb dicséretnek tartom, hogy a templomban tartott diploma-liturgia után – melyen a gyerek és felnőtt-szkola is énekel - , Tanár Úr csak annyit mondott: igen, ilyesmire gondoltam...

Nyilvánvalóvá vált, hogy amit csinálunk, az az Egyház egyetemes hitét közvetíti. Nem a mi személyes érdemünk, nem az egyéni tehetségünk, hanem a 2000 éves Egyház szólal meg a szkolák énekeiből.

Hála és köszönet mindenkinek, aki erre minket megtanított, aki megalkotta az Énektárat, aki lehetővé tette, hogy 2015-ben is az Egyház sajátos kifejezési módján, a gregorián énekkel imádkozhassunk.

Deo gratias!

Tőkés Tünde

Nagyböjt szombatjain az esti szentmisék után közös imádságra, vesperásra hívjuk a kedves testvéreket. Ezúttal – saját szándékainkon felül – szeretnénk a plébánia beteg gyermekeiért, fiataljaiért felajánlani közös imánkat.

Március 14-én, szombaton 15 órától a Pesti ferencesek templomában Bach: Máté-passiója hangzik fel a ferences kórusok összefogásával. Vendégként közreműködik plébániánk gyermek-kórusa. Vezényel: Uzsaly Bence András.. Szeretettel várunk minden érdeklődőt!

Schola-farsang 2015

Szeretünk együtt lenni! Közösen énekelni jó, de jó néha egy kicsit másként is látni egymást: jelmezben, vagy anélkül, kötetlenül. Kórustagjaink állandó panaszja, hogy a próbák közti szünet oly hamar elrepül, alig marad idő beszélgetni – igaz, van, aki a próba közben is szeretne eszmét cserélni, a karnagyok enyhe rosszállását kiváltva....

Február 8-án, vasárnap délután bepótoltuk a kihagyott beszélgetéseket: délután 4-től este 9-ig folyamatosan programoktól, produkcióktól, józú tréfálkozásoktól volt hangos a plébánia nagyterme.

Először Müller Réka és Perendi Mariann – a két ifi – hívta mókás vetélkedésre a vegyes összetételű csapatokat. A versenyzőknek képzőművészeti („rajzold le Tündénéit”), ügyességi (pingponglabdák és hasonlók), történelmi („hány tagú volt az első schola-tábor?”) és természetesen hittani kérdésekből kellett vizsgáznuk.

Majd a jelmezesek tarka felvonulása következett, az egyéves „Micimackó”-tól az UtóVizsgá-ra gyűjtő egyetemistán át a COCA-SZKÓLA tábla mögé rejtőzött családapáig. Volt bandita, tündér, varázsló, bohóc, Zorró, idegenvezető és még sok más. A komoly és felelősen gondolkodó zsűri hosszú tanakodás után minden versenyzőnek talált szerény, de jelmezéhez illő jutalmat.

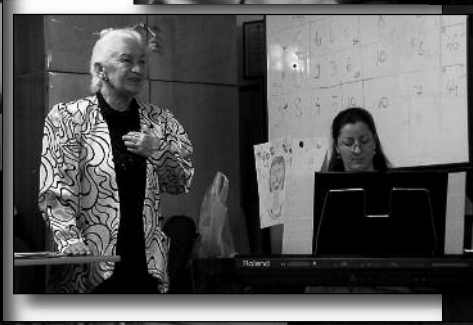
Közben roskadásig teltek az asztalok jobbnál jobb, ízes falatokkal. Mikor már fogytán volt az enniavaló – és az erőnk is - Terebessy Éva művésznő szórakoztatta farsangi dalokkal és versekkel a kicsiket és nagyokat.

A kiskórus tagjaitól 8 óra felé elbúcsúztunk, ám a felnőtteknek is jár szórakozás! Rétháti András - Lackfi János könyvéből olvasott néhány szórakoztató részletet, majd bemutatkozott a frissen alakult Schola-Színpad. Dr. Vörös Attila, Bartal Péter, Zsabokorszky Zsolt, Jakab Péter és Bartal Ági szereplésével Nóti Károly: „A csillár” című bohózatát láthattunk, ezúton is köszönjük a sok készülést, tanulást!

Tőkés Tünde

Ne feledjétek, hogy

a kötelesség	SZERETET nélkül elkedvtelenít
a felelősség	SZERETET nélkül kíméletlenség
az igazságosság	SZERETET nélkül megkeményít
az okosság	SZERETET nélkül ravaszság
a barátság	SZERETET nélkül képmutatás
a rend	SZERETET nélkül kicsinyesség
a becsület	SZERETET nélkül gőg
a gazdagság	SZERETET nélkül fősvényesség
a hit	SZERETET nélkül vakbuzgóság
az élet	SZERETET nélkül értelmetlen.

Anyakönyv

2014. decembert-2015.-február

Az Egyház új tagjai:

Akiktől búcsúzunk:

Fehér Anna Flóra	Váczi Pálné (85) Jakab József (59) Kolumbán Béla (87)
Jakusch Pál	Pogány Györgyné (85) Dohnalik József (87)
Molnár Axel Patrik	Nagy Pálné (87) Pataki Lászlóné (80) Turcsányi Gyuláné (85)
Fehér Zsigmond	László Ferencné (86) Horváthné Kertész Edit (63)
Fehér Donát	Gráczer Jánosné (72) Gegesi Ferenc (87) Farkas Alexa Erzsébet (71)
Török Emma Róza	Wehly Eneané (88) Vancsura Gyuláné (90)
Zahornitzky Áron András	Ercsényi Istvánné (93) Thurday Lajos (89) Kormos Erzsébet (100)
Barta Zselyke Anna	Gaál Istvánné (90) Mezei Jánosné (90) Petrusov Brankóné (90)
Kovács Kolos Péter	Balla Lászlóné (71) Tóth Józsefné (87) Lakatos Józsefné (78)
Hauser Katalin	Dr. Horváth Lászlóné (102) Gonda Józsefné (93) Gonda József (91) Dr. Vulczér Sándor Péter (81) Turcsányi Lujza Erzsébet (64)
Krucsó Karolina	Marosi Józsefné (88) Urbán Lajosné (81) Lukácsi István (88) Keszi Sándorné (87)
Házasságot kötöttek:	
Csanády Bernát - Söjtöry Borbála Sára	Daru Gerő (59) Bakró Györgyi (72)

A Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja
Megjelenik évente ötször: adventre, nagyböjtre, húsvétra, Te Deumra és Veni Sanctéra
XVIII. évfolyam, 1. szám 2015. Nagyböjt

Szerkesztik: Molnár Miklós atya, Lukách Krisztina, Muhi András, Honti András, Máriáss Mihály
felsokrisztina@felsokrisztina.net – www.felsokrisztina.net

Az újság ingyenes, előállítási költsége példányonként 50Ft. Kérjük a kedves híveket,
amennyiben tehetik, támogassák a lap további megjelenését. Köszönjük.